

РЕШЕНИЕ

№ 2409

гр. София, 03.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 03.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **9190** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Делото е образувано по жалбата на Е. П. Т., С. Ц. Т. и П. Ц. Т. против заповед № ДК-09-С-65/08.11.2010 г. на началника на сектор С. при РДНСК-Югозападен район, с която на основание чл. 178, ал. 5 от ЗУТ във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 13 от ЗУТ е забранено ползването на строеж „Семееен хотел”, изграден в УПИ XVIII-1028 и частично в УПИ XII-1028, кв. 112 по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица]. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради нарушение на материалния закон. Обосновават се съображения, че преустройството на втория етаж на жилищната сграда, изградена въз основа на разрешение за строеж № 220 от 07.08.1990 г., не е реализирано и този етаж никога не е използван като хотел. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът не изразява становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена в законоустановения срок по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ от надлежна страна, адресати на индивидуален административен акт с неблагоприятни правни последици в правната им сфера.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

При извършена проверка от служители на сектор С. при РДНСК-Югозападен район, с

констативен акт № С7-444-3/20.07.2010 г. е установено, че строеж „Семеен хотел”, изграден в УПИ XVIII-1028 и частично в УПИ XII-1028, кв. 112 по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица] се ползва, без да е въведен в експлоатация. Строежът е собственост на Е. П. Т., С. Ц. Т. и П. Ц. Т. и представлява триетажна сграда, масивна конструкция, напълно завършена и запазена с електроенергия и вода, за която е издадено разрешение за строеж № 229/09.10.2003 г. на главния архитект на район „Б.”, Столична община.

Констативният акт е съставен в отсъствие на извършителя на строежа и е връчен на жалбоподателите на 01.10.2010 г. С писмено възражение вх. № С7-444-10-776/08.10.2010 г. Е. П. Т., С. Ц. Т. и П. Ц. Т. са оспорили констатациите, отразени в констативния акт. Възражението е разгледано от административния орган и прието за неоснователно, предвид липсата на данни за възстановяване на жилищните функции на сградата.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

По силата на чл. 222, ал. 1, т. 6 от ЗУТ началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице забранява ползването на строежи или части от тях, които не са въведени в експлоатация по установения ред или се ползват не по предназначението си съгласно издадените строителни книжа и условията за въвеждане в експлоатация. Когато се констатира, че строежи или части от тях не са въведени в експлоатация от компетентния орган, началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице, въз основа на съставен констативен акт, забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на запазването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други.

С оглед на това, оспорената заповед № ДК-09-С-65/08.11.2010 г. на началника на сектор С. при РДНСК - Югозападен ред е издадена от компетентен орган в рамките на делегираната му въз основа на чл. 222, ал. 1 от ЗУТ със заповед № РД-13-447/01.11.2010 г. на началника на ДНСК компетентност.

Същата е издадена в законоустановена писмена форма, при спазване на установените от чл. 59, ал. 2 от АПК изисквания за нейното съдържание. Фактическите основания за издаването на административния акт са отразени в неговата мотивационна част и в констативен акт № С7-444-3/20.07.2010 г., към който изрично препраща.

При издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Спазено е процесуалното правило на чл. 178, ал. 5 от ЗУТ заповедта за забрана за ползването на строежа да е издадена въз основа на съставен констативен акт. На участниците в административното производство е предоставена възможност да изразят писмено възраженията си относно фактическите констатации и да представят доказателства в своя защита.

Като правно основание за издаване на административния акт е посочена нормата на чл. 178 от ЗУТ. Съгласно тази норма, релевантните факти за издаването на заповед по ал. 5 на същия член са: 1. строежът да подлежи на приемане, а такива, съгласно чл. 137, ал. 1, са всички строежи от първа до пета категория включително; 2. строежът да се ползва към датата на съставяне на констативния акт и 3. за строежа да не е издадено разрешение за ползване.

В настоящия казус тези релевантни факти не са налице.

По делото не е спорно, че процесната сграда е от V категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5 от ЗУТ и като такава подлежи на въвеждане в експлоатация от компетентните

органи по чл. 177 от ЗУТ. От страна на жалбоподателите не са наведени твърдения и не се представят доказателства за издадено разрешение за ползване. Ползването на строежа като „Семеен хотел” към датата на съставяне на констативния акт обаче е опровергано по категоричен начин от събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства.

Констативният акт, въз основа на който е разпоредена забраната за ползването, е официален документ, съставен от длъжностни лица в кръга на функциите им и се ползва с материална доказателствена сила по отношение установяването на факта на изграждането на строежа и неговият извършител. В хода на съдебното производство и при дадени от съда на основание чл. 171, ал. 4 от АПК указания, оспорващите са провели успешно насрещно доказване, с което изцяло опровергават констатациите на административния орган, че строежът се ползва като „Семеен хотел” към датата на съставяне на констативния акт.

Изслушаното по делото заключение от съдебно - техническа експертиза, което като обективно и безпристрастно изготвено и неоспорено от страните, съдът изцяло кредитира, е категорично за липсата на извършено преустройство на втория етаж на жилищната сграда, въз основа на издаденото разрешение за строеж № 229/09.10.2003 г. на главния архитект на район „Б.”, Столична община и ползването му с предназначение, различно от жилищното. В този смисъл са и изслушаните по дело показания на свидетелите С. С. С. и Н. В. К., които са непротиворечиви относно обстоятелството, че никога не е извършвано преустройство на сградата и никога същата не се е ползвала като хотел, а единствено като жилище. Липсата на строеж-предмет на оспорената заповед обуславя и липсата на изискване за въвеждането му в експлоатация по реда на чл. 178, ал. 1 във връзка с чл. 177, ал. 1 и ал. 3 от ЗУТ.

Предвид изложените мотиви и въз основа на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира, че административният орган неправилно е установил относимите към материалното административно правоотношение факти, пораждащи правомощието му по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ за налагане на забрана за ползване на строежа, от което произтича и извода за материалната незаконосъобразност на оспорената заповед.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да възстанови направените от жалбоподателите разноски в съдебното производство, изразяващи се в заплатена държавна такса и депозит за възнаграждение на вещото лице. Предвид липсата на доказателства за реално заплащане на договореното възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 06.12.2010 г. съдът не дължи произнасяне по искането за възстановяване на направените разноски за адвокатско възнаграждение.

Предвид изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 33 състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № ДК-09-С-65/08.11.2010 г. на началника на сектор С. при РДНСК-Югозападен район.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на Е. П. Т., С. Ц. Т. и П. Ц. Т. разноски по делото в размер на 330 /триста и тридесет/ лева.

Решението е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: